

GANZ NOVI GANZ
GANZ NOVI
FESTIVAL

Bilten #2

ponedjeljak
16. rujna
2013.

Međunarodni festival razvojnog kazališta — Studentski centar u Zagrebu — Ulaz besplatan

Što vas očekuje danas?

Što vas očekuje danas na programu Ganz novog ganz ganz novog festivala?

Za početak, od 18-23h u Foajeu Teatra &TD, možete posjetiti instalaciju *Mouvinsitu* francuskih umjetnika Borisa Gibéa i Florenta Hamona. Instalaciju ćete moći pronaći na istom mjestu sve do 19.9. Boris i Florent večeras će izvesti i predstavu *Mouvinsitu* u 21.30h u Velikoj &TD-a, a prije njih, u 20h u Polukružnoj dvorani &TD-a, predstavit će nam se Mirela Ivičević, mlada hrvatska skladateljica, koja će premijerno izvesti *Planet 8!* Ako je propustite danas, imate je prilike poslušati i pogledati sutra, 17.9. u 20h u Polukružnoj &TD-a.

U današnjem broju pročitajte i kritiku predstave *Dewey Dell*, izvedene prvog dana festivala.

Ulaz na sav Ganz program je besplatan, a za više informacija posjetite naše stranice <http://ganznovi.sczg.hr> i <http://facebook.com/GanzNoviFestival>

Pozdrav od uredništva biltena, Andree Kovač i Marije Andrijašević, te festivalskog tima!

Mouvinsitu

BORIS GIBÉ & FLORENT HAMON (FR)

16.-19.9. 18:00 - 00:00 — Foaje & TD
Ulag besplatan — TRAJANJE: 45 min
Ciklus francuskih autora & APAP — Izvedbena Europa — U suradnji s francuskim institutom u Zagrebu — izložba i instalacija

Izložba projekta *Mouvinsitu* svjedoči o kontinuiranom kreativnom procesu započetom 2011. godine snimanjem kratkih filmova. Film *What comes down must go up* bio je prvi pokušaj. Gubitkom referentnih točaka svaki kratki film je integriran u različite instalacije koje sudjeluju u scenografiji temeljenoj na ideji labirinta a publika je pozvana da ga otkrije. Ovi izazovi namjeravaju izazvati trenja i naglasiti pojam traga.

KONCEPT: Boris Gibé & Florent Hamon
PRODUKCIJA: Les Choses de Rien

16.9. 21:30 — Velika & TD — Ulag besplatan — TRAJANJE: 60 min — Ciklus francuskih autora & APAP — Izvedbena Europa — U suradnji s francuskim institutom u Zagrebu — plesna predstava i instalacija, javna prezentacija rada-u-nastanku (carte blanche)

Mouvinsitu je šesti projekt kolektiva Les Choses de Rien a rezultat je suradnje Boris Gibéa i plesača i filmaša Florenta Hamona. To je proces kojem se pristupalo kroz prizmu koreografije i vizualnih umjetnosti. Ovaj rad na granici umjetničkih disciplina razvijao se tijekom tri godine. Prve dvije bile su posvećene istraživanju pokreta i filmskog rječnika te su rezultirale serijom kratkih filmova (*What comes down must go up*, bio je prvi u nizu tih eksperimenta). Treća godina bit će posvećena stvaranju koreografskog rada povezanog s izložbom. *Mouvinsitu* želi stvoriti fikciju o gubitku dodira sa stvarnošću korištenjem metoda filmske montaže. Ideja je fizički eksperimentirati s prazninom i njenim odnosom s tragedijom koju su razumjele velike figure poput Bustera Keatona. Performans istražuje pisanje scenarija na pozornici da bi istražio proces sna i kolektivne "izmišljotine" u koju ulažemo.

Izvedba je dio projekta Apap — Izvedbena Europa 2011.-2016. Ovaj projekt financiran je od strane Europske komisije. Sadržaj komunikacije je isključiva odgovornost autora i u nijednom slučaju ne predstavlja stajališta Europske komisije.

BORIS GIBÉ od mlade dobi je uronjen u svijet cirkusa i beskućništva, Boris svoje prvo profesionalno iskustvo stječe u dobi od dvanaest godina. Kao suosnivač kolektiva Zampanos 1996. godine sudjeluje u četiri predstave koje su se izvodile u selima po Francuskoj te 2003. u 14 afričkih zemalja. Tada i prihvaca svoj nomadski način života. Početkom 2004. godine Boris je osnovao kolektiv Les Choses de Rien te je za rad *Le Phare* dobio subvenciju Beaumarchais-SACD i osvojio nagradu Jeunes Talents Cirque 2004. Sljedeći radovi uključuju *Installation Tripode*, *Bull* i *Les Fuyantes*.

FLORENT HAMON u prošlosti se bavio akrobacijom, a studirao je filmsku režiju. Dok je radio s cirkusom Zampanos i Cirque Electrique, žonglirao je između tehničara za rasvjetu i snimatelja, a zatim se pridružio suvremenom koreografskom programu ex.e.r.ce 07. Osmislio je koncertni performans *MontAgne*, 2006. i plesnu točku *Ball*, 2008. S kolektivom Les Choses de Rien umjetnički surađuje od 2004. godine.

Naš kreativni proces proizlazi iz konteksta našeg načina života koji je sve nestabilniji (a posebno kada promislimo o položaju umjetnika u društvu). U ovom projektu namjeravamo prepustiti prostor tijelima koja dopuštaju da ih kontaminira okoliš koji ih uvjetuje. Njihov popustljivi govor tijela počiva na ideji krhkosti, gubitka referenci/oblježja i snage ponovnog prilagođavanja prostoru u kojem djeluju. Iz tog razloga nismo odabrali direktni rad u crnoj kutiji kazališta. Dosad smo putovali i tražili napuštena mesta u potrazi za poetskom dekadencijom i arhitekturom koja je izgubila svoju stvarnost, ali koja stvara nove poetske prostore koji nam služe za inspiraciju i izradu kratkih filmova.

Planet 8

MIRELA IVIČEVIĆ (HR)

PREMIJERA: 16.9. 20:00 — 17.9. 20:00
Polukružna &TD — Muzički salon SC-a

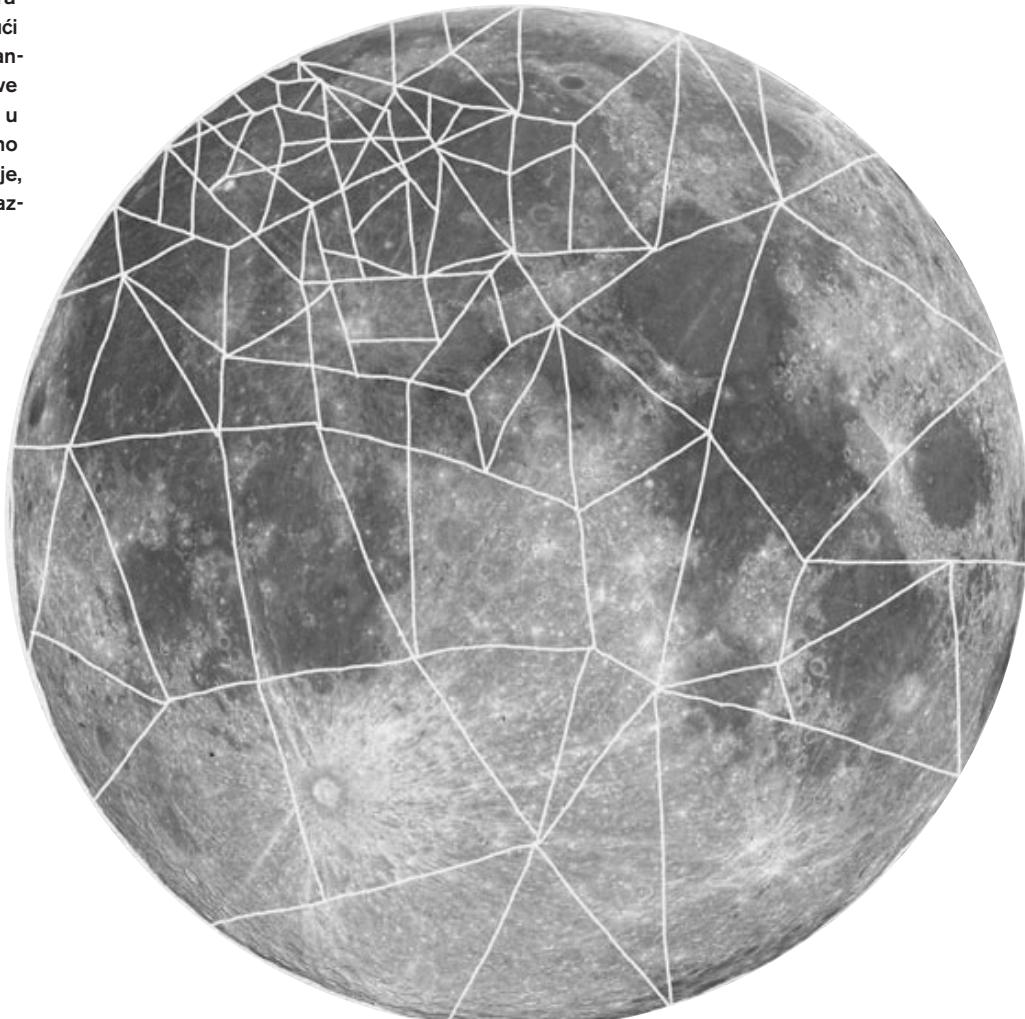
KONCEPT, GLAZBA I TEKST: Mirela Ivičević
SAVJETNICA ZA SCENSKI POKRET: Petra
Hrašćanec — OBLIKOVANJE SVJETLA: Bojan Gagić — INSPICIJENT I DRAMATURŠKI SAVJETNIK: Vedran Hleb — PRODUCENTICA: Davorka Begović — IZVOĐAČI: Kaja Farszky (udaraljke), Goran Jurković (saksofon), Dunja Kobas (violina, glas), Marija Lešaja (sopran) — PRODUKCIJA: Studentski centar Sveučilišta u Zagrebu – Kulturna promjena – Muzički salon

Planet 8 alias Operacija Neptun: scenska suita za ansambl i (samo)refleksiju. Dijete miješanog braka kritičkog i zvučnog doživljaja svijeta. Bliski srodnik instrumentalnog teatra Maurizia Kagela i arhetipskog Neptuna za kojeg se zvuk kao izražajno sredstvo najčešće vezuje. Reciklirajući svat, služi se svime što vidi i čuje, tolerantan, ne cenzurira. Ne štedi, preispituje sve što mu dođe pod ruku, pa i onog tj. onu u čijoj je misaonoj galaksiji nastao. Prirodno je stanište glazbenika koji se zbilje ne boje, već u potrazi za subverzivnom snagom glazbe, od krhotina zbilje i postojećih

glazbenih elemenata grade novi zvučno-vizualni svijet. Taj svijet zbunjuje, uznemiruje, nasmijava i hrabri: istovremeno je zrcalo ne uvijek idealne stvarnosti, ali i neiscrpnog izvora mogućnosti njezinog preoblikovanja.

MIRELA IVIČEVIĆ (Split, 1980.) završila je studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu te poslijediplomski studij medijske kompozicije i primijenjene glazbe na Universität für Musik und darstellende Kunst u Beču. Autorica je akustičkih, elektroakustičkih i intermedijalnih djela, zvučnih instalacija, glazbe za film i kazalište, te dvije opere (Za tri lipe, MBZ 2007. i Karussell, ISCM/WienModern 2013.). Od 2010. s Gordanom Tudorom organizira međunarodni festival suvremene glazbe Dani Nove Glazbe Split.

Uvijek polazim od stvarnog života, tj. od onih njegovih elemenata koje želim preispitati ili mijenjati, a kako mi se čini najpoštenije pri tome krenuti od sebe, vrlo često tematiziram one pojave kojih sam i sama na neki način dio. Glazba me je oduvijek fascinirala svojom moći utjecaja na ljudsku psihu unatoč visokom stupnju fluidnosti i apstraktnosti, a posebno njezina moć modificiranja i intenziviranja utjecaja drugih izražajnih sredstava. To me često vodi u kazalište te u interdisciplinare projekte.

Dojmljiva sinteza simbola

KRITIKA PREDSTAVE ‘TUONO’ (BLACK FANFARE & DEWEY DELL)

Glavni program ovogodišnjeg Ganz novog festivala započeo je izvedbom talijanske skupine Dewey Dell koja je u potpunosti ispunila očekivanja napunivši dvoranu MM centra - publika ju je na samome kraju napolnila upravo plešući. Četvero izvođača, koji su svoje umjetničko ime posvetili Williamu Faulkneru i njegovom djelu *As I lay dying*, uspjeli su izvesti predstavu koja upravo kao i navedeni roman čini neprekinuti tok misli, znakova i događaja. Četiri umjetnika uspjeli su postati četiri različita priopovjedača, međusobno ovisna i povezana, no sa ipak svim različitim funkcijama.

Black Fanfare jest prvotno nastao kao samostalni glazbeni projekt Demetria Castellucia, a danas ga gledamo kao dio Tuono izvedbe bez kojega zasigurno ne bi mogla biti zamisliva. Glazba, odnosno elektronska glazba jest ono što u potpunosti povezuje izvedbu; tijela umjetnika podčinjena su zvuku, on njima upravlja te određuje sva kretanja na pozornici - svako tijelo čini jedan simbol koji je pomoću glazbe stavljen u odnos prema ostalima. Skupina Dewey Dell izvrsno je iskoristila temelje artaudovske poetike, čime je dokazala kako se suvremeno

kazalište i izvedbene umjetnosti uopće jednostavno ne smiju promatrati samo kao granu književnosti, odnosno kao djelatnosti čija je kvaliteta određena isključivo kvalitetom teksta. Govor ovoj skupini umjetnika nije ključan, oni ga upravo kao i Artaud odbacuju naglašavajući važnost artikulacije u prostoru i njezine uloge u stvaranju drugačijeg kazališnog jezika koji prestaje biti opsjetnut dramskim sukobom te se okreće stvaranju međusobno povezanih oblika.

Tijela ovih umjetnika postaju simboli unutar napuštene semiosfere pozornice, koriste je kao prostor koji im u potpunosti omogućava umjetničku slobodu. Energična glazba koja upravlja onime što promatramo savršeno zaokružuje usklađenost i povezanost kretnji, gesti, kostima, koreografije, ljudskih glasova, svjetlosnih efekata te odnosa među izvođačima. Pozornica jest zapravo jedini prostor unutar kojega može biti ostvarena sinteza različitih izričaja, što je skupina Dewey Dell izvanredno iskoristila, no usprkos tome oko promatrača ne postaje preopterećeno ni na trenutke izgubljeno. Korištenje vlastitog tijela i glazbenih instrumenata omogućilo je istovremeno stvaranje

glazbenog koncerta i izvedbe suvremenog plesa koji su međusobno isprepleteni i u jasnem dijalogu jedno s drugim - oživjeti takav teatar, a ujedno ne izgubiti ostvarenu magičnu atmosferu jest iznimno teško, no Dewey Dell u tome uspijeva. Kao što je i Artaudu bio cilj, ovo kazalište osjećaje i fizičke radnje suprotstavlja banalnim interpretacijama svakodnevnog života i morala, psihološkim karakterizacijama i ideji teatra kao pukoj bezbribri. Kroz glazbu i pokret ovi umjetnici ne žele nužno definirati sva značenja koja proizvode, napisljetu to nije ni potrebno; krajnji je cilj koristiti pozornicu kao prostor koji čuva sve moguće kretnje i oblike koji nam mogu nešto reći tek kada su postavljeni u međusobne odnose.

Glazba općenito, pa tako i unutar izvedbenih umjetnosti, ne smije ostavljati osjećaj indiferentnosti što se u ovoj predstavi zasigurno nije dogodilo. Svaki zadatak koji je ova umjetnička skupina stavila pred sebe u potpunosti je ispunjen – publika koja izvedbeni prostor napušta plešući jest jasan dokaz.

– Jasenka Begić

Sutra je ganz novi dan!

uto, 17.9.

20:00

MIRELA IVIČEVIĆ (HR): PLANET 8

Polukružna &TD

ORGANIZATORI:

PARTNERI:

SURADNJA:

Perforacije.

This is a Domino project:

KUD TRAVNIK

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTARSTVO ZA IZOBRAZEVANJE,
ZNANOST, KULTURO IN ŠPORT

SPONZORI:

outdoor akzent!

MEDIJSKI PARTNERI:

Aktual

Queer.hr

zarez

RAD100 STUDENT

APAP – Izvedbena Europa financiran je od strane Europske komisije. Sadržaj komunikacije je isključiva odgovornost autoru i u nijednom slučaju ne predstavlja stajališta Europske komisije.